

Recensie: Le Fidèle****

Kinepolis Antwerpen
donderdag 5 oktober 2017

foto © Kinepolis Film Distribution

Recensie:

Met *Le Fidèle* levert Michaël R. Roskam een opvallend conventionele film af. Voelde Rundskop nog als een spagaat aan waarbij de regisseur halfweg de film voor een ander genre leek te kiezen (inclusief filmstijl) dan aanvankelijk, dan is dat niet zo bij *le Fidèle* die veel coherenter dus is. De prent heeft drie delen. Voor de opening credits zien we hoe de jonge Gigi angst voor honden gekregen heeft in zijn kindertijd, een thema dat trouwens in elk deel terugkomt. Daarna zien we het verhaal van de volwassen Gigi die de racepilote Bibi tegenkomt, haar op de vrouw afvraagt of ze single is, en er een relatie mee begint. Gigi is een gangster die banken overvalt en probeert uit het milieu te stappen maar slaagt daar niet in. Of hoe zijn work-life balance moeilijk in evenwicht te brengen is. Hij liegt dan ook wat ie voor de kost doet, behalve wanneer Bibi zijn grootste geheim vraagt dan is ie daar open over terwijl zij dat antwoord weglacht omdat ze denkt dat ie er mee aan het zwanzen is. In het tweede deel zien we de kant van het verhaal van Bibi en de tragiek van haar personage verder uitgewerkt. Roskam behandelt een knap thema hier: de liefde "eigenlijk is hartstocht hier beter op zijn plaats - voor een crimineel die blijft bestaan ondanks alles. Sterker nog: ze wil een kind van hem. In het laatste deel 'Geen bloemen' kaart Michaël R. Roskam subtiel de soms onmenselijke zaken van het gevangenisleven aan hoewel de ene medewerker niet de andere is, waarbij je in een kale kooi moet slapen, en het risico loopt om zwaar toegetakeld te worden door andere gevangenen.

Het is die keuze van Michaël R. Roskam die uiteindelijk meer body geeft aan Bénédicte Delhany (Bibi) gespeeld door een uitstekende Adèle Exarchopoulos en in mindere mate aan Gino Vanoirbeek (Gigi) die Matthias Schoenaerts neerzet. Haar tragiek, haar psyche komt naarmate de film vordert steeds meer op de voorgrond namelijk. Het verschil tussen de start van de film waar de zotte liefde zegeviert met een scène in een café waarbij 'Gigi l'amoroso' van Dalida luidkeels meegezongen wordt, een oorwurm die na de film overigens nog lang in je geheugen blijft, en het bitterzoete einde waarbij Gigi willens nillens bij Bibi wil zijn, is indrukwekkend. De criminaliteit van Gigi, het racen van Bibi, is uiteindelijk niet meer of niet minder dan de context waarin het liefdesdrama zich afspeelt. In se is dit een prent over ongegeneerd hartstochtelijke gevoelens tussen twee mensen met een kinderwens. Een aantrekkingskracht die destructief lijkt, een liefde die al bij de start verloren lijkt of op zijn minst gehypothekeerd wordt door de criminele activiteiten van Gigi. Uiteindelijk is *Le Fidèle* een liefdesdrama, de "amour fou" tussen Gigi en Bibi staat al bij de start onder druk omdat ie in het misdadmilieu actief is. Maar net die druk lijkt het koppel aanvankelijk eerder dichter bij elkaar te brengen dan uit elkaar te rukken. Het mooiste bewijs daarvan is dat hij eigenlijk niet per se vrij wil zijn in eerste instantie. Hij blijft vooral smachten naar haar. En zij naar hem.

Los van een naar ons aanvoelen ernstige regiefout "zo zien we meerdere malen op de racehelm van Bénédicte Delhany de naam 'De Greef' staan" is het vooral een ontzettend straffe Adèle Exarchopoulos die Roskam met deze prent naar voor lijkt te schuiven. Haar personage is veel sterker uitgewerkt dan dat van Gigi, en ze heeft een veel rijker scala aan emoties te spelen, van hartstocht en erotisch verlangen (die licht open mond) in het eerste deel naar hoop en wanhoop in de laatste twee delen. Kortom: *Le Fidèle*, waarin voornamelijk Frans gesproken wordt,

met hier en daar enkele zinnen in het Brussels Nederlands in, is sterker en coherenter dan Rundskop. En het einde is ronduit hartverscheurend. In die mate dat we bioscoopbezoekers slechts zelden zo stil naar huis zagen gaan. Le Fidèle maakt dus indruk. Benieuwd of dat ook zal gebeuren bij de jury van de Oscars.

< Bert Hertogs >